

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 18187/17 (2013)
Дана 05.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа Жарко Продановић, адвокат из Врбаса, Маршала Тита 91/1, ради поништаја решења туженог РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда Нови Сад, број 30-02/181.20-17825 од 22.02.2016. године, у извршењу одлуке Уставног суда број Уж-3109/16 од 30.11.2017. године, у правној ствари признавања права на породичну пензију, у нејавној седници већа одржаној 05.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда Нови Сад, број 30-02/181.20-17825 од 22.02.2016. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Покрајинског фонда Нови Сад, да тужилји А.А. из ..., на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 24.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду, III-7 У.13994/13 од 11.03.2016. године, одбијена је тужба тужиље А.А. из ..., поднета ради поништаја решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда Нови Сад, број 30-02/181.20-17825 од 22.02.2016. године, којим је одбијена жалба тужиље изјављена против решења Филијале Врбас, број 32.181.20-17825 од 19.03.2013. године, којим је тужиљи утврђено право на породичну пензију од 24.12.2012. године, у месечном износу од 16.215,15 динара, усклађеном са 2% за октобар 2012. године, одређеном на основу утврђеног укупног пензијског стажа умрлог корисника пензије од 32 године, 01 месец и 12 дана и одређено да ће се исплата пензије вршити од 24.12.2012. године, уз обуставу 1/3 пензије на име неизмирених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 10.08.1973. године до 31.12.1974. године, који на дан 04.03.2013. године износе 78.103,17 динара, а увећавају се за законску затезну камату до дана измирења утврђене обавезе.

Против наведене пресуде, тужилца је изјавила уставну жалбу. Одлуком Уставног суда, број Уж-3109/16 од 30.11.2017. године, тачком 1. диспозитива усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено да је пресудом Управног суда, Одељења у Новом Саду, У-13994/13 од 11.03.2016. године, подносиоци уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива одлуке поништена је наведена пресуда Управног суда и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоцике уставне жалбе поднетој против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Покрајинског фонда, број 30-02/181.20-17825 од 22.02.2016. године. Тачком 3. диспозитива одбијена је, као неоснована, уставна жалба А.А., изјављена због повреде права на суђење у разумном року, из члана 32. став 2. Устава, у управном поступку који се води пред Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинским фондом за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Врбас, у предмету број 32.181.20-17825.

Према образложењу одлуке Уставног суда, првостепени орган управе је привременим решењем подносиоцике уставне жалбе утврдио право на породичну пензију, уз обуставу 1/3 пензије на име неизмирених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 10.08.1973. године до 31.12.1974. године, уз образложење да нису уплаћени доприноси за наведени период, па је одређено да ће се криснику вршити обустава 1/3 месечног износа пензије до коначног намирења неуплаћених доприноса. Уз жалбу против првостепеног решења, подносиоцика је доставила налаз вештака економске струке и признанице о уплати одређених доприноса. Другостепени орган управе је у образложењу решења којим је одбио жалбу подносиоцике навео да се приложени докази не могу прихватити као валидни докази. Управни суд је у оспореној пресуди оценио да побијаним коначним решењем није повређен закон на штету подносиоцике. Уставни суд је констатовао да је другостепени орган управе само навео да докази које је подносиоцика приложила нису валидни докази, а Управни суд је у оспореној пресуди прихватио као правилне и на закону засноване разлоге дате у образложењу другостепеног решења. Међутим, Уставни суд је

нашао да у конкретном случају у образложењу оспорене пресуде није оцењен ниједан навод тужбе, иако су наводи тужбе били битно слични жалбеним наводима, а подносиатеља уставне жалбе је изричито истакла да наводи жалбе нису у потпуности оцењени од стране другостепеног управног органа, већ је само наведено да се приложени докази не могу прихватити као валидни докази.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда, Одељења у Новом Саду, III-7 У-13994/13 од 11.03.2016. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) поново оценио наводе тужбе и списе предмета, које је тужени доставио у предмет Управног суда III-2 У. 5739/16, а у које је суд извршио увид, па је нашао да је тужба основана.

Тужиља је 30.08.2013. године поднела тужбу Управном суду због ћутања управе, па како је тужени у међувремену одлучио по жалби тужиље, проширила је тужбу на новодонето решење туженог органа. Навела је да су током вођења управног поступка њен покојни супруг Б.Б. и она, указали да је предметни дуг на име доприноса за социјално осигурање у потпуности измирен, да су на те околности достављене признанице о извршеним уплатама, али да је првостепени орган признао само четири признанице, док остале није прихватио. Указала је да је у налазу и мишљењу сталног судског вештака економске струке В.В., који је вештачио у предмету Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Врбасу, посл. број П-8759/10, табеларно приказао када су вршене наведене уплате, коме су вршене, на које рачуне и да је утврђено да је њен покојни супруг измирио све обавезе, па и на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање самосталних занатлија. Предложила је да суд у спору пуне јурисдикције тужбу уважи, оспорено решење поништи и утврди да тужиља има право на породичну пензију у пуном износу, да је неоснована обустава 1/3 породичне пензије, те да наложи Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинском фонду, Филијали Врбас да изврши повраћај свих неосновано обустављених износа пензије, као и да јој накнади торшкове управног поступка и управног спора, за састав тужбе износ од 33.000,00 динара и за састав поднеска од 07.03.2016. године износ од 16.500,00 динара, као и за судске таксе у складу са одлуком суда. Уколико суд сматра да нису испуњени услови за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, предложила је да оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак и одлучивање туженом органу.

Према образложењу оспореног решења тужени је правилно одбио жалбу тужиље, јер је увидом у податке матичне евиденције Фонда утврђено да корисник старосне пензије, тужилин покојни супруг Б.Б., није уплатио доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за одређене периоде осигурања, па је тужили одређена обустава дела месечног износа пензије, до измирења неуплаћених доприноса.

По оцени Управног суда, тужиља основано тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што је тужени орган одбио жалбу тужиље, налазећи да је неоснована, а да није оценио наводе жалбе битне за одлучивање у овој управној ствари.

Тужиља је у жалби изјављеној против првостепеног решења истакла да су током вођења управног поступка њен супруг и она указали да је предметни дуг на име доприноса за социјално осигурање у потпуности измирен, да су на те околности достављене признанице о извршеним уплатама, али да су органи управе признали само четири, док остале нису прихватили. Истакла је да је стални судски вештак економске струке В.В., који је вештачио у предмету Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Врбасу, П-8759/10, по тужби тужиоца Б.Б., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда, Дирекције у Новом Саду, у налазу и мишљењу табеларно приказао када су вршене наведене уплате, коме су вршене, на које рачуне, те да из тог налаза произлази да је њен покојни супруг уплатио све доприносе за предметни период. Како тужени орган ове наводе жалбе није ценио, учинио је битну повреду правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01, “Службени гласник РС”, бр. 30/10), којом је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају ценити сви наводи жалбе. Органи управе у образложењу решења морају јасно навести разлоге због којих једном доказном средством поклањају веру, а другом не, што првостепени и тужени орган у конкретном случају нису учинили, па су повређена и правила поступка из члана 149. и 199. став 2 Закона о општем управном поступку, што је од утицаја на законитост оспореног решења.

Управни суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Суд је оценио да је захтев тужиље за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције неоснован, јер за то нису испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), с обзиром да природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан правним схватањем суда и примедбама суда у погледу поступка, према одредби члана 69. став 2. Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредби члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредби члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11... 55/14), с обзиром на успех у спору, обавезао туженог да тужиљи накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за састав поднеска у износу од 8.250,00 динара, укупно 24.750,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12). Захтев за накнаду трошкова управног спора преко досуђеног износа је превисоко постављен, јер није у складу са наведеном Тарифом. Суд није досудио тражену накнаду на име судских такси, јер се према одредби члана 5. Закона о судским таксама (“Службени

гласник РС”, бр. 28/94...106/15) за одлуке у управним споровима у стварима пензијског осигурања такса плаћа само ако тужба буде правоснажно одбијена или одбачена, па тужила у овој управној ствари није таксени обвезник.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.02.2018. године, III-7 У. 18187/17 (2013)

Записничар
Наташа Малинић, с.р.

Преседник већа – судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР